

Overweging Palmpasen jaar B

23 maart 2024, O.L.V. van de H. Rozenkrans Glanerbrug

Marcus 11,1-10 / Psalm 22 / Marcus 15,1-39

Vanmiddag is er een Palmpasenoftocht in Losser. Kinderen nemen dan een Palmpasestok mee en gaan vrolijk door de straten, lekker snoepend van al dat lekkers dat er aan hangt. Palmpasen is een feest!

Dat was het ook toen Jezus Jeruzalem introk: het was feest. Iedereen ging de straat op en wuifde hem toe met palmtakken en gezang.

Jezus werd ontvangen als een held, als een koning, als de nieuwe Messias. Hij was hun hoop op redding, omdat er al zoveel getuigenissen rondgingen over hoe hij mensen had genezen en bevrijd. Van blindheid en lamheid, van doofheid en huidvraat, van boze geesten en zelfs: van de dood.

Hij zag de mensen zoals ze waren, luisterde naar hun verhalen, vergaf en werd door hen bewogen. En zo opende hij ogen, liet hij de mensen luisteren naar Gods boodschap van liefde, zette hij hen in beweging, bevrijdde hen en gaf hun weer hoop. Hij maakte mensen zuiver van hart, rein van huid en helder van geest.

Hij was een koning van een andere orde: nederig, niet verheven. Op een ezel, niet op een paard. Zonder mantel, zonder kroon. Het veulen losgemaakt van zijn moeder. Helemaal bevrijd van allerlei protocollen en voorschriften.

Ja, de mensen waren uitgelaten. Jezus was bij hen geliefd. Ze zetten Jezus op een voetstuk.

Maar door geruchten, roddel, strikvragen en verraad gingen mensen anders naar hem kijken. Van een koning werd hij een verrader, een oplichter en een lasteraar en werd hij van dat voetstuk afgetrokken en gedwongen zijn kruis te dragen. Protocollen en voorschriften waren voor de machthebbers belangrijker dan zijn boodschap van liefde.

Tegenwoordig zijn er ook mensen tegen wie we opzien en die we bewonderen, die we op een voetstuk zetten. Soms ondanks zichzelf en soms op eigen initiatief. Influencers, BN'ers, politici, u kent ze wel.

Bewonderd, omdat ze mooi, sterk, snel, sportief, slim of gezond zijn... of omdat ze precies weten hoe we een beter leven kunnen krijgen en wat we daarvoor moeten doen. Tijdelijke waarden die de tand des tijds niet kunnen doorstaan.

We mogen in alles ons best doen, maar in het besef dat niemand beter is dan wijzelf. We hebben ons leven niet aan onszelf te danken!

Kunnen wij ons bevrijden van dat gevoel dat we ons telkens moeten bewijzen, dat we zo belangrijk zijn en afhankelijk van ieders goedkeuring?

Afgoden – mensen, overtuigingen – op zo'n voetstuk kunnen er daarom snel afvallen, zeker als beloftes niet waar blijken te zijn, als het om eigenliefde gaat of als er eenmaal kwade woorden worden gezegd. Woorden die zomaar een eigen leven kunnen leiden, ook als ze achteraf niet waar blijken te zijn. En doen we daar zelf soms ook aan mee?

Kunnen wij ons bevrijden van snelle oordelen en vooroordelen?

Jezus wilde helemaal geen voetstuk, maar werd er ondanks zichzelf door zijn volgelingen opgezet. En van dat voetstuk werd hij fanatiek afgehaald: verraden door een goede vriend, beschuldigd door autoriteiten die geen ongelijk wilden bekennen. Veroordeeld als een godslasteraar, een misdadiger, genadeloos gekruisigd.

Jezus zocht het voetstuk niet, maar hield wel voet bij stuk. Zijn standpunt was de ultieme liefde. Mensen vergaan of veranderen, maar de liefde niet. Die getuigenis doorstaat de tand des tijds.

Want Jezus ging niet prat op *zichzelf*. Hij beroemde zich niet op zijn prestaties, maakte geen misbruik van zijn macht, sprak geen kwaad en deed geen valse beloftes. Hij maakte van zichzelf en zijn genezingen geen afgod. Hij verwees in alles wat hij deed naar God zelf: naar Zijn liefde voor ons.

Hij stond voor wat hij zei en deed - en bleef daaraan trouw. Zijn woorden waren waar. Omdat liefde waar is.

Ondanks dat hij geen schuld droeg, werd hij verraden. Hij verdedigde zich niet, omdat hij wilde getuigen van Gods liefde. Liefde die ons denkvermogen te boven gaat. Jezus wist hoe de mensen zijn en wist toch 70 maal 70 keer te vergeven, tot zijn kruisiging toe. Door liefde zonder verzet liet hij zien hoe groot Gods liefde voor ons is. Hij was bereid daar zijn leven voor te geven.

Jezus hoefde geen voetstuk, had niet gevraagd om blinde verafgoding. Want *God* gaat ons te boven. Gods liefde gaat ons te boven. Van die liefde is altijd genoeg, veel meer dan we durven hopen.

Zo schenkt Jezus zichzelf tot vandaag nog aan ons. In het brood dat zijn lichaam is, in de wijn die zijn bloed is. We mogen ons door hem laten voeden en inspireren, door hem laten bewegen en bemoedigen. We mogen door hem leven! Zo leeft Hij in ons!

Kunnen we hem daarom in ons hart sluiten; ons bevrijden van onze angst niet geliefd te zijn? Kunnen we voor hem in ons hart ook zo'n intocht houden als vandaag?

Deze Goede Week is dáárom goed: omdat er altijd hoop is. De belofte van nieuw leven, ondanks alle lijden, ondanks onze pijn.

In Jezus' gebrokenheid, in onze gebrokenheid, komt God tevoorschijn. Als een gebroken stoeptegels waar een bloem uit bloeit. Kansloos haast en toch sterk in haar kwetsbaarheid.

We hoeven niet te bezwijken onder onze lasten. We hoeven niet bang te zijn. Want we zijn niet alleen. Jezus is daarom waardevol. Zijn leven - óns leven! - heeft eeuwigheidswaarde. Ondanks lijden, ondanks het kruis liet hij zien dat gebrokenheid niet het laatste woord heeft. Dat we altijd weer op kunnen staan.

Jezus leerde ons dat we hier op aarde zijn om elkaar te steunen. Want ook tijdens zijn kruisweg stonden er mensen langs de kant die hem *niet* in de steek lieten, hem ondersteunden, met hem meeliepen, zijn kruis droegen, bij hem bleven. En zelfs aan het kruis geloofden mensen nog in hem. Zijn moeder, een rover. Doen wij dat ook?

Iemand veroordelen leidt *niet* tot nieuw leven. Iemand steunen *wel!* In dat geloof kunnen we Jezus naleven. Zijn zelfgave voedt en sterkt ons daartoe.

Vertrouwen op Gods liefde is: loslaten van *onze* verwachtingen en *ons* gelijk. Hoop op Gods liefde geeft kracht en bevrijdt ons. Laat Jezus – onze Bevrijder - daarom van harte intocht houden in ons op deze Palmzondag.

Amen.